

Sygn. akt: III U 749/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lutego 2015r. w O.

sprawy z odwołania A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę socjalną

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 11.07.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. K. prawo do renty socjalnej na okres od dnia 24.04.2014r. do 23.04.2016r.;

2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11.07.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił A. K. prawa do renty socjalnej.

A. K. wniósł odwołanie od powyższej decyzji wywodząc, że jest całkowicie niezdolny do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości podnosząc, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS odwołujący nie został uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 kwietnia 2014r. A. K. złożył w (...) Oddział P. Inspektorat w O. wniosek o ustalenie uprawnień do renty socjalnej. W celu ustalenia powyższych uprawnień, odwołującego skierowano na badanie lekarskie, po

przeprowadzeniu którego, lekarz orzecznik ZUS, orzeczeniem z dnia 26.05.2014r. stwierdził, że A. K. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Odwołujący wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia. Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 2.07.2014r. stwierdziła, że A. K. nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Wobec powyższego ZUS decyzją z dnia 11.07.2014 roku odmówił A. K. prawa do renty socjalnej.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce zważył co następuje:

Odwołanie A. K. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej, renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie z ust. 2 cytowanego art. 4 osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r., nr 39 poz. 353 z późn. zm.), który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

W świetle cytowanych wyżej przepisów kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania A. K., było ustalenie czy jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy i czy niezdolność ta została spowodowana naruszeniem sprawności organizmu powstałym w okresach wskazanych w ustawie.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii, neurologii i ortopedii, jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującego, którzy w złożonej opinii, po przeprowadzeniu badania odwołującego oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą stanu jego zdrowia rozpoznali u niego: mózgowo porażenie dziecięce po postacią zespołu piramidowego prawostronnego i upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim i wskazali, że powyższe schorzenia i stan ich zaawansowania czynią badanego całkowicie niezdolnym do pracy zarobkowej.

W uzasadnieniu opinii biegli podnieśli, że podzielają zdanie lekarzy Zespołu Orzekania o Niepełnosprawności, iż badany jest niezdolny do zatrudnienia oraz okresowo wymaga pomocy, opieki innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. W ocenie biegłych mając na uwadze stopień upośledzenia sprawności kończyn prawych, które jest konsekwencją mózgowego porażenia dziecięcego, badany nie jest w stanie sam sprawnie wykonywać wszystkich czynności życia codziennego. W związku z tym nie jest osobą zdolną do pracy zarobkowej.

Z uwagi na fakt, że biegli w opinii nie określili daty powstania całkowitej niezdolności do pracy i czasokresu jej trwania, Sąd zobowiązał biegłych do uzupełnienia opinii w tym zakresie.

W opinii wyjaśniającej biegli wskazali, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy od dnia złożenia wniosku N9 – 24 kwietnia 2014r. na okres dwóch lat. Jako datę powstania niezdolności wskazali „od urodzenia”.

Do powyższej opinii zastrzeżenia złożył pełnomocnik organu rentowego podnosząc, że biegli w swojej opinii nie wykazali znacznego naruszenia sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy. Wskazali, że opisany zespół neurologiczny powoduje zaburzenia chodu w postaci utykania z zachowaną samodzielnością chodu, bez konieczności używania pomocy ortopedycznych oraz dysfunkcje ręki – zniesione ruchy precyzyjne. Upośledzenie umysłowe utrzymuje się na poziomie lekkiego. Całość danych, zdaniem organu rentowego, nie potwierdza niezdolności do jakiegokolwiek pracy. Wskazując na powyższe ZUS wniósł o powołanie innych biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii i psychiatrii.

W odpowiedzi na powyższe stanowisko organu rentowego odwołujący w piśmie procesowym z dnia 10.02.2015r. wskazał, że nieprawdą jest, że nie stwierdzono u niego konieczności używania pomocy ortopedycznych. Dodał, że obuwie takie jest bardzo drogie, stąd nie zawsze stać go na taki wydatek. Podał, że ma całkowicie niesprawną prawą rękę. Z tego powodu zakład pracy chronionej, do którego zwracał się o przyjęcie do pracy odmówił zatrudnienia go. Dodał, że niezrozumiałe jest dla niego stwierdzenie, że nie jest niezdolny do pracy, skoro w podstawowych życiowych czynnościach wymaga pomocy osób trzecich.

Sąd oddalił wniosek organu rentowego o powołanie kolejnego zespołu biegłych w oparciu o art. 217 § 3 k.p.c. uznając, że sporne okoliczności zostały już wyjaśnione. Argumenty podniesione w piśmie procesowym organu rentowego z dnia 16.01.2015r. nie uzasadniają zdaniem Sądu stanowiska, że istniała obiektywnie potrzeba skorzystania z opinii kolejnych biegłych. Odmienna ocena stanu zdrowia odwołującego w kontekście jego zdolności do pracy dokonana przez organ rentowy, nie zawierająca konkretnych i przekonujących argumentów podważających miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddającą w wątpliwość, nie może zdaniem Sądu decydować o zasadności dopuszczenia dowodu z kolejnego zespołu biegłych. Wskazać też należy, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Podkreślić należy, że wydane one zostały przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej u odwołującego jednostek chorobowych, po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań odwołującego. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdują się w opinii, są przekonujące, spójne i logiczne. Biegli, występujący w sprawie, wydali popartą rzeczową i logiczną argumentacją, opinię, z której wynika, że stan zdrowia odwołującego czyni go całkowicie niezdolnym do pracy na okres dwóch lat od daty złożenia wniosku N-9 tj. 24.04.2014r. na okres dwóch lat. Biegli jednoznacznie wskazali też, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy od urodzenia. W przekonaniu Sądu, w żadnej mierze nie można podzielić poglądu organu rentowego, zgodnie z którym całość danych zgromadzonych w sprawie nie potwierdza całkowitej niezdolności odwołującego do pracy. Zaburzenia chodu, istotne upośledzenie sprawności kończyn prawych, będące konsekwencją mózgowego porażenia dziecięcego oraz towarzyszące temu upośledzenie umysłowe niewątpliwie uniemożliwia odwołującemu podjęcie jakiegokolwiek pracy. Podkreślić też należy, że biegli sądowi nie tylko stwierdzili całkowitą niezdolność odwołującego do pracy, ale poszli nawet dalej stwierdzając, że odwołujący ma znacznie ograniczoną możliwość samodzielnej egzystencji. Wskazać też należy, że opinia biegłych jest zbieżna z orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia 26.03.2013r., gdzie odwołującego zaliczono do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, wskazując w pozycji dotyczącej zatrudnienia – „osoba niezdolna do zatrudnienia”.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznając, iż A. K. spełnia wszystkie przesłanki konieczne do uzyskania prawa do renty socjalnej, o których mowa w cytowanym wyżej art. 4 ustawy o rencie socjalnej, w oparciu o art. art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał mu prawo do tego świadczenia od 24.02.2014r. do 23.04.2016r.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS. Na etapie postępowania sądowego odwołujący przedłożył nowe dowody, w tym nową dokumentacją lekarską. Gdyby znana ona była organowi rentowemu na etapie postępowania administracyjnego, decyzja ZUS mogłaby być inna.

Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.